

tidligere udvidelser jo selvfølgelig ikke er særlig relevante. Og hvorfor ikke? Nej, vi kan tage de tabeller, der er i forslaget, og som viser lidt om de her forskelle, der er.

Jeg skal først nævne, at løngennemsnittet er markant anderledes i forbindelse med den nye udvidelse i forhold til den tidligere udvidelse, f.eks. i 1980'erne med Grækenland, Portugal, Spanien. Dengang havde man, som jeg også sagde til hr. Keld Albrechtsen i en kort bemærkning, en generel overgangsordning, hvilket man jo altså ikke opererer med nu. Det er den generelle overgangsordning, alle havde dengang, som vi gerne ser at Danmark har i forbindelse med den her udvidelse; men jo ikke engang så håndfast, for dengang opererede man i udgangspunktet med en overgangsordning på 7 år, som så efterfølgende blev til 6 år. Men her opererer man med en overgangsordning, der hedder 2 + 3 + 2, som altså i virkeligheden er en anden form for overgangsordning, der åbner op for, at man skal tage en reel indholdsmæssig diskussion undervejs i processen af, om man så kan åbne mere op, end man havde forudset. Så derfor er det jo i virkeligheden en lempeligere tilgang end den, man havde med den tidligere.

Så kan vi se – og det er også noget, vi lægger til grund for, at der er grund til at være varsom med det, vi foretager os på det område – at når det drejer sig om sådan noget som arbejdsløshed, er den i ansøgerlandene under ét 13,6 pct. – det varierer meget: Polen er næsten oppe på 20 pct.s arbejdsløshed – mens EU-gennemsnittet er 7,4, i Danmark på det her tidspunkt 4-5 pct. Den ligger desværre nu på 5-6 pct. Jeg deler fuldt ud den ærgrelse, der ligger i det, som tidligere er kommet til udtryk fra flere ordførere.

Men sagen er vel bare, at bl.a. Polen, som altså er et land, der ligger meget nært til Danmark, har en arbejdsløshed, som er op imod 20 pct., og den arbejdsløshed vil jo ikke falde umiddelbart efter udvidelsen, den vil stige. De rationaliseringer og effektiviseringer, som EU vil presse igennem, vil jo medføre, at arbejdsløsheden på kort sigt vil stige. Det er jo også derfor, vi siger, at så er risikoen for, at mange kunne føle sig foranlediget til at flytte af hensyn til arbejdet, selvfølgelig også større. Det giver jo sig selv.

Kl. 20.05

Man kan så spørge: Hvorfor skulle det så være anderledes efter i givet fald måske 7 år? Jo, for så kan de se en økonomisk fremgang i deres eget land. De kan se, at udviklingen begynder at vende, at arbejdsløsheden ikke er stigende, som

den vil være på kort sigt, men forhåbentlig faldende. Og så deler jeg fuldt ud det synspunkt, der også er kommet til udtryk heroppefra for kort tid siden, at så vil man da hellere blive i sit eget land, men først, når man kan se, at det begynder at gå i den rigtige retning.

Noget andet, vi også har taget med i bemærkningerne, er de økonomiske forhold, altså det her med bruttonationalproduktets størrelse. Det skal jeg ikke trætte Folketinget med på det her tidspunkt, men bare henvise til det, så de, der ikke allerede har beskæftiget sig med det, kan gøre sig bekendt med det og se de utrolig store forskelle, der jo er mellem f.eks. Polen og Danmark.

Det er derfor, vi når frem til, at det, som Ugebrevet A 4, LO's ugebrev, tilkendegiver om østeuropæere, der banker på den danske dør – måske ikke i det omfang, de angiver – er det realistiske billede; det håber vi bestemt ikke og tror egentlig heller ikke på. Men selv om det i langt mindre omfang end det, der kommer til udtryk her, er gældende, vil det lægge et pres både på det danske arbejdsmarked og på de danske sociale ordninger.

Vi er overbevist om, at det arbejde, der på et eller andet tidspunkt tilendebringes, også i højere grad vil vise, hvad det er for nogle danske ordninger, der kommer under pres, og det kan så løses på to måder.

Enten kan man begynde at lave de danske velfærdsordninger om, og det gælder så både for EU-borgere og for danske borgere – det bryder vi os ikke særlig meget om – eller man kan lave en overgangsordning som den, vi har foreslået her.

Jeg har ikke hørt, heller ikke under debatten i dag, en tredje vej at gå i forhold til at løse det her problem, som er realistisk. Jeg har kun hørt de to muligheder, som realistiske tilgange til det her.

Hvis man afviser vores vej at gå, altså at lave en overgangsordning, henviser man i virkeligheden det her spørgsmål til regeringens måde at løse det på, og det er jo den vej, vi så må gå ind på, men det vil dog ikke være den bedste vej at gå. Så når man har to veje, og man har en, der er bedre end den anden, så vælger man selvfølgelig den bedste.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det sidste er jeg enig med hr. Thulesen Dahl i; vi vælger også altid den rigtige vej i Venstre. Det er nu ikke derfor, jeg kom herop. Men jeg lagde